

і нашої національної ідеї на загибель. У кого щире українське серце у груди, нехай негайно зложить на жертвеннику Рідної Школи свою пайку, щоб мати чисту совість, що сповнив свій обов'язок.

Тамтого року якимось видержалось. Тепер рік без порівняння тяжчий; грошей треба в двоє більше, а міське населення робітниче і трудова інтелігенція ледви живуть. Тому апелюємо до повіта, до наших священників і селян о підмогу для обох шкіл. Чей знайдуться там ще люди, що мають зрозуміння для національних і культурних потреб свого народу.

На цей рік 150.000 марок ледви вистане. Держава дає для обох шкіл лиш сили учительські. Ми мусимо дати льокаль, обслугу, опал, світло, обстанову, усі прилади, мапи, книжки, і усьо, чого канцелярія потребує. Крім того мусимо оплачувати три сили учительські до клас виділових, бо тих нам держава не дає, і одну силу учительську до ведення одної рівнорядної класи. А в решті мусимо з власних фондів покрити усякі роботи консерваційні в шкільних будинках.

У кого є свідомість і совість національна, цей без захитання на цю ціль гроші дасть. Датки приймають: Управи обох шкіл (Народньої школи ім. М. Шашкевича і жіночої семінарії), о. М. Комарницький (в Капітулі) і касієр товариства проф. Волянський (вул. Снігурського 8.) Звертається одначе увагу усіх жертводавців на це, що дрібних датків не може Виділ оголошувати в «Укр. Голосі» по тій причині, що папір і друк тепер нечувано дорогі, так що для Товариства лишилобись дуже мало або і ніщо. Тому нехайби жертводавці лучились в більші гуртки і датки давали в більшій сумі разом. Виділ таку жертву з вдякою в місцевому часописі оголосить.

Роман Гамчикевич.

3 української політики.

В останньому числі ми повторили поголоску, що на Україні dokonався переворот, а іменно, що на місце С. Петлюри став головним атаманом генерал Павленко. Та поголоска вже тиждень наперед кружляла по Львові і Перемишлі, але ми її не нотували, бо не мали підстави, щоб її уважати опертого на фактах. Але коли віденське бюро кореспонденційне ЗУНР. подало її до прилюдного відома і розтелеграфувало по світі, то ми також подали її нашим читачам в тім цереконанню, що віденське бюро свідоме того, яка одвічальність спадає на таку інституцію, якого є кореспонденційне бюро і що

воно, заким пускає в світ якусь вістку, основно перевірює її правдивість. На жаль, переконаємось, що віденське кореспонденційне бюро ЗУНР є в руках людей, які компромітують так важну нашу інституцію. Могли собі по Відні курсувати такі поголоски, що й по Львові і Перемишлі, але бюро не повинно їх ніяк повторяти, не провіривши наперед. Колиж нема можности сконтролювати цю вістку, то бюро повинно мовчати і чекати, що принесуть дальші дні.

Сподіємось, що посол Сінгалевич дасть научку панам з бюро, а саме, що бюро не на те, щоб сплетні пускати в світ.

У Львові відбулось д. 6 і 7 падолиста засідання Головної Управи української радикальної партії, яка перед цілим народом ствердила, що єї політика в справі правнодержавної будучности Сх. Галичини є та сама, що і політика інших українських партій: трудової і соціал-демократичної. З нагоди засідання Головної управи радикальної партії пише «Вперед» таке: «Важним вислідом нарад головної управи У. Р. П. є ствердження, що деякі політичні провідники радикальної партії, ведучи інформативні розмови з представниками польської адміністрації, не поробили ніяких зобов'язань, а їх метою було виключно змагання злагодити важкий режим, існуючої в краю польської влади. З принятих головою радою У. Р. П. резолюцій слідує, що ці змагання не віднесли ніякого успіху, і що режим в нічому не змінився.

Накінець, українська радикальна партія, згідно з іншими українськими партіями Східної Галичини, прилюдно заявила, що тільки на засаді самоозначення цілого українського народу дасться усталити тревалий мир з сусідніми народами.

Цєю своєю заявою здезавувала головна рада У. Р. П. енувціяції польського прем'єра Вітоса, які він оголосив свого часу в „Monitor-i Polsk-ому“ після своєї поїздки по Східній Галичині.

Народний комітет у Львові (як доносить „Kuryer Lwowski“ з д. 14/11 ч. 277) оповіщає народню жалобу, котру носити мають Українці в річницю нещастя, яке стрітило український нарід в падолисті 1918. — Помішуючи цю вістку за „Kuryer-ом“ висловлюємо жаль, що Народний Комітет не уважає за відповідне в час повідомляти укр. пресу — особливо ту, що не є близько престолу — про свої ухвали та що вона, в тім випадку, аж з чужої преси мусить довідуватись про його ухвали. Гарний контакт з провінцією!!

Читайте і ширіть „Український Голос“!

Похорон ірландського бурмиєтра з Корку.

Мак-Свіней, бурмиєстр міста Корк в полудневій Ірландії був офіцером в повстанчій, добровольчій ірландській армії, яка бореться за незалежність Ірландії зі своїми гнобителями, Англіїцями. Зато засудили його Англіїці на два роки і замкнули у в'язниці в Лондоні. Мак-Свіней заявив, що не приймає того засуду, бо уважає його незаконним і заповів, що не буде нічого їсти, коли його не випустять на волю. Але твердий англійський міністер-президент Лойд-Джордж не уступив і Мак-Свіней почав голодівку. По 74 добах голодування вмер. Його похорон відбувся 27. жовтня ц. р. Англійське правительство згодилося на то, щоби похорон відбувся з всякою виставністю, якої бажав увесь ірландський нарід. Ірландські і англійські газети описують цей похорон і кажуть згідно, що так святочно поховано Мак-Свінея, якби він був любленим королем. В церкві в Лондоні відправили заупокійну службу Божу два архієпископи з Індії і Австралії тай одеї, єпископ з Англії. В церкві були не лиш ріжні ірландські корпорації, але також представники англійської робітничої партії і шотландського кельтійського населення (Ірландці, Шотландці, Бретонці в північній Франції і Баски в Піринеях належать до кельтійської раси). Дальше були бурмиєстри всіх дільниць Лондону, а також заступники англійських колоній з Єгипту і Індії.

З церкви рушив похід на дворець в Лондоні, а по боках улиць стояло кількасот тисяч людей, які вікривали голову і клякали, коли перехо-

див попри них віз з тілом покійника. На чолі похоронного походу йшло вісім ірландських повстанців в військовій однострою під проводом офіцера, за ними музика зложена з національних ірландських гравців на фуярках, на рукавах у всіх ірландська республіканська опаска (зелена-біла-помаранчева) покрита чорною кременю. Дальше 300 священників ріжних степенів в фелонах. Тіло покійника везли на возі, оточенім почесною сторожею ірландських повстанчих добровольців з бригади Мак-Свінея, а домовину покрили ірландською хоруговою. За возом йшла родина і багато депутацій. Друга капеля грала пісню ірландських повстанців „The Soldier's Song“ (спів жовніра). А цілий цей похід з тілом ірландського повстанця наглядала і берегла ладу державна англійська поліція! Це знак справді найвисшої культури і зрозуміння боротьби за волю.

По умові з англійським урядом мала родина перевезти тіло Мак-Свінея кораблем до столиці Ірландії Дебліна а відтам залізницею до Корку. Але в послідній хвилі рішив уряд перевезти тіло просто до Корку, бо боявся несупокою і розрухів в Дебліні. Так і сталося. Тіло повезли до Корку, а родина і патріотичні гості поїхали самі до Дебліна.

Коли тіло привезли до пристани Корку, то там вже чекали на него всі духовники міста з єпископатом. Всі кораблі в пристані спустили свої хоругви на половнну щогли на знак жалоби, а на березі чекав відділ війська, щоби віддати покійному послідні почести. Домовину усталили на набережній улиці серед вінців і цвітів і тут вона перестояла кілька годин, заки приїхала родина з Дебліна, де тим часом відбувались похоронні

ЩО ЧУВАТИ В СВІТІ?

Рада Союзу Народів відбуває свої засідання від 14 падолиста в швайцарськмі місті, Женеві. Має вона полагодити деякі важні справи. Рівночасно в Женеві буде радити також Найвища Рада коаліції і тому, як пишуть газети, до Женеві приїхав теж Льюїд Джордж.

Англійські делегати мають на Раді Союзу поставити внесення, щоби до Союзу Народів прийняли всі народи, які о це просять. Коли це правда, то бажанне Англіїців булоб дуже справедливе, бо щож це за Союз Народів, як до нього належать тільки деякі народи, особливо ті, що або належать до коаліції або є її цуциками. До Союзу Народів повинні належати всі народи, а особливо поневолені народи, щоби могли перед широким світом представити свої кривди і домагатись їх усунення.

Поза-тим, Рада Союзу займеться справою Вильна, і справою Горішного Шлеска. Як звісно польський генерал Желіговскі ще держить в своїх руках Вильно з околицею, котре Найвища Рада признала литовській республіці. Рада Союзу на своїм засіданню в Бруксели рішила, щоби в Вильні і околиці відбувся плебісцит, по розброєнню війська Желіговського. На те відповіли Поляки, що їх бажаннем є, аби військо Желіговського перемінилось в міліцію та щоби плебісцит відбувся тим способом, що по містах і селах скликуваноб віча, на яких народ виявивби свою волю, чи хоче належати до Польщі чи до Литви. Як бачимо, хитрий це плян. Гарний бувби це плебісцит під оком «міліціантів» Желіговського. Вони поскликувалиб такі віча, які заявилибся за Польщею.

Але цей плян Поляків лишиться тільки пляном, бо англійські політики також за дурно хліба не їдять тай розуміються добре на хитрощах. Часописи доносять, що в англійськмі парламенті панує велике обурення на генерала Желіговського і послі засипали Льюїда Джорджа питаннями в справі політики Англії супроти інвазії Желіговського. Льюїд Джордж відповів, що Желіговскі «ще в Вильні» або іншими словами: Англія бажает, щоби Желіговскі як найскорше забрав свої манатки з литовської столиці. Які пляни має Льюїд Джордж, щоби змусити Желіговського, аби забрався з Вильна, не знаги, бо Льюїд Джордж не-аби який хитрун, він своїх карт нікому не показує. Тільки часописи доносять, що Англія взагалі не хоче допустити до ніякого плебісциту, бо є переконана, що в Ви-

обряди, по першій умові з урядом. Від 10 год. рано до 3 год. по полудні були в Дебліні на знак жалоби замкнені всі склепи, всі фабрики; трамвай перестав ходити. В церкві відправляв архієпископ і кілька єпископів, багато духовенства і безліч горожан. По відправі везло кілька возів цвіти і вінці на залізницю, щоби їх перевезти до Корку. Всюди панував як найкращий лад і супокій.

Коли родина приїхала з Дебліна до Корку, занесли ірландські добровольці домовину з набережної улиці до ратуша, де востанне відправлено молебен а звідтам занесли тіло на кладовище. При виносі тіла з ратуша приказав англійський офіцер своему відділові, призначеному до удержання ладу, віддати послідню військову честь тлінним останкам Мак-Свінея. До гробу спустили домовину при звуках повстанчої сумної пісні Wrap the Green Flag Round Me (огорни мене в зелену хоругву).

Як бачимо, справді королівський похорон мав ірландський мученик Мак-Свіней. Так вміють Ірландці шанувати своїх борців за волю батьківщини.

Подив будить також поведення англійського уряду супроти ірландського повстанця. Хоч Мак-Свіней був його ворогом, хоч умер він як в'язень, то англійська душа вмів шанувати боротьбу за волю — навіть тоді, коли ця боротьба звернена проти Англії. Як далеко до тої культури ворогам українського народу — тим самим, котрі ніби то „несуть культуру“ українському народові.

Англійське військо під команду англійського офіцера віддав почесть повстанцеві Мак-Свіневи — це для нас майже не зрозуміле. А з цього тільки оден висновок: Англієць і в боротьбі в культурним супроти противника.

КАВАРНЯ „ГРАНД“ — БРАТИВ БОРНШТАЙНІВ —

поручається Шан. Громадянству.

Що дня вечером КОНЦЕРТ. Добріна кава, чай і інші напитки. Часописи краві і заграничні.

ленщині подавляючу більшість творять Литовці. А колиж таки Льюїс Джордж згодивсь на плебісцит, то він може відбутись тільки під охороною війська неутральних держав, так як цього зовсім слушно домагаються Литовці. Саме цю справу вирішить Рада Союзу Народів і треба сподіватись, що це рішення випаде справедливо — без кривди для Литовців, яким ми, Українці, бажаємо побіди в їх визвольній боротьбі.

Третою важною справою нарад має бути справа будучности Горішного Шлеска. На мировій конференції рішено, щоб в цім краю відбувся плебісцит, якийби рішив, чи Шлеск має належати до Польщі чи до Німеччини. Як випавби цей плебісцит, про це годі щось певного сказати, але це правда, що Поляки творять тут більшість. Можливе отже, що плебісцит випавби на користь Польщі. На той випадок Німці заявляють, що через втрату Шлеска, вони не в силі заплатити коаліції воєнного відшкодування, бо на Горішнім Шлеску є багаті копальні вугля, без котрого німецький промисл завмерби. А Німці тільки з свого промислу моглиб заплатити великі воєнні кошти.

Та заява Німеччини бентежить коаліцію. І часописи доносять, що Англія хоче знайти таку розв'язку заплутаного шлесського питання, щоби копальні вугля стояли отвором для німецького промислу. Німці піддають Англії думку, з Горішного Шлеска утворити окрему державу, якаб була, в союзі з Німеччиною. З тою думкою, як пишуть газети, годиться Англія але з тою зміною, щоб ця ново-утворена держава перейшла під опіку Союзу Народів. Ця справа буде обговорювана в Женеві, але чи западе там кінцеве рішення — не знати.

Чи буде порушена в Женеві справа, для нас найбільше пекуча, — це є справа будучої долі Української Галичини, про це нічо не знати. Вправді польські часописи пишуть, що Падаревські «виграл Сх. Галичину при зеленім столику» але це образливе для нас донесення не дуже переконує польських соціалістів. Львівський тижневик „Nowe Czasy“ дуже бідкається, що Найвища Рада і західно-європейські політики порушати незадовго справу Сх. Галичини. І ми віримо в те, що справа Сх. Галичини вирине вкоротці і не може ця справа бути полагоджена проти подавляючої більшости населення Сх. Галичини. А подавляючою більшістю цього краю є український народ і він буде запитаний, яку долю бажавби мати. А яке є бажання українського народу, про це не треба писати, бо що-до того у нас шанує тільки одна, єдина думка: необмежене самоозначення українського народу.

Большевики далі напірають на військо генерала Врангеля. По останнім відомостям вдерлись вони на Крим і заняли місцевість Яшун та всі оборонні місця врангільської армії. Військо Врангеля подалось взад на «свої головні позиції». Але за те на інших фронтах не ведеться большевиком. Часописи доносять, що большевики під напором повстанців опорожнили Одесу і відійшли в північнім напрямі. Взагалі становище большевицької армії на Україні дуже тяжке: вона оточена повстанцями, без обува і одіжи, голодна і тому змушена жити коштом населення. Також доносять про бунти проти большевиків в Росії.

У відношенню до Англії большевики поставились дуже рішучо. Вони закинули англійському урядові, що він всякими способами старається розбити переговори в справі мира і обнови торгівлі Росії з Англією. Тому большевицька делегація поставила англійському урядові ультимат, що порозуміння між Англією а Росією мусить наступити в протягу 10 днів, бо в противному разі большевицька делегація зірве переговори і виїде до Росії.

Англійський парламент ухвалив закон про автономію для Ірляндії. Біда лиш в тім, що Ірляндці не хотять прийняти ніякої автономії в рамках англійської держави, бо їм на основі нового права про самоозначення на-

родів належить повна незалежність. — Цікаве, що вже і англійські політики зачинають ганити політику супроти Ірляндії. І так бувший прем'єр міністрів Асквіт на однім вічу заявив таке: Ми, Англійці, стоїмо тепер перед трибуналом світа гейби злочинці. А це сталося тому, що ми не мали відваги в англійській державі пристосувати тих засад про самоозначення, які ми голосили для інших народів.

В Ірляндії нічо не змінилось; революція шаліє далі. Нововибраний посадник (бурмистр) міста Корк, на місце Мак-Свінея, по своїм виборі сказав таке: «Боротьбу за незалежність Ірляндії будемо вести доти, доки хоч оден Ірляндець є при життю. І мусимо виборити незалежність для нашої батьківщини.

Боротьба, ведена Ірляндцями стається що рзз більше кровавою. В останніх днях ірляндські революціонери засілись на англійську поліцію і вбили 17 поліціантів. В Дубліні тільки дні перевела 400 ревізій. По селах англійське військо мститься на селянах і розстрілює їх. Тому й ненависть Ірляндців до Англії так зросла, що ірляндські емігранти в Америці післали англійському урядові таку загрозу: За кожного убитого Ірляндця будуть убиті 4 Англійці в Америці.

В цілий Ірляндії вибух теж страйк залізничників, котрі за ніяку ціну не хотять перевозити муніцію для англійського війська. А треба знати, що залізничниками в Ірляндії є переважно Англійці. Але хоч вони і Англійцями, то не годяться з політикою англійського уряду і тому розпочали страйк.

Героїчна боротьба Ірляндців приєднала їм прихильність цілого світа. Часописи донесли, що долею Ірляндців займеться також Рада Союзу Народів в Женеві. Кажуть, що й сама Англія бажає, щоб Рада Союзу розсудила англійсько-ірляндський спір. Коли це правда, то Ірляндці мають це завдячити своїй завзятости. Бо й справді, ірляндський народ повинен бути взором для всіх поневоленних народів, як треба боротись за волю батьківщини і за липшу долю своїх дітей. Ірляндці не хочуть, щоб їх діти були наймитами в англійських кольтоністів, вони боряться, щоб їх діти були колись господарями на своїй предковичній землі. І колиб Ірляндці не боролись, то Англіїцї всю ірляндську землю, яка тепер в більшости є в руках англійських дідичів, розшарцелювалиб між зайдів, спроваджених з Англії, і в них саме булиб наймитами діти нинішних Ірляндців. А Ірляндці любять свої діти і шаліють на саму думку, що вони, їх потіха, малиб бути в поневірці у англійських зайдів.

Німці, котрих проти права про самоозначення прилучено до чеської держави, розпочали тепер боротьбу за своє самоозначення. Недавно їх шкільна дітвора покинула школу і не ходила так довго до школи, доки не усунено чеських учителів і не дано їм учителів-Німців. Тепер чеські Німці внесли до Ради Союзу Народів довгу скаргу на чеський уряд, котрий опираючись на силі багнетів допче права Німців, не дає їм нових німецьких шкіл, арештує німецькі газети і не дозволяє їм появлятись, не шанує німецької мови по урядах і насидає до чисто німецьких повітів чеських урядників і суддів. Німці просять Радю Союзу Народів, щоб розглянула їх скаргу і вислала до чеської республіки окрему комісію, якаб на місці переконалась, що все те, про що пишеться в скарзі, є свята правда. Треба сподіватись, що Рада Союзу Народів сповнить бажання Німців, бо вони зовсім слушні.

Та заким Рада Союзу Народів розглянула скаргу чеських Німців, Чехи знов образили почування Німців. Чеські легіонери в місті Теплицях розбили пам'ятник цїсара Йосифа II, котрий з Габсбургів був найбільше людяним цїсарем. Це викликало бурю в чеськім соїмі: Німці вчинили Чехам таку бучу, що треба було перервати соїмові наради, а вкінці покинули чеський соїм, заявивши, що не бу-

дуть брати участі в нарадах доти, доки чеський уряд строго не покарає тих, що збурили пам'ятник. О Німці то не Українці — вони не дозволять Чехам плювати собі в кашу. Німці народ свідомий і вміє беречи своїх національних прав.

В Італії уряд стратив повагу. Ніхто не слухає його. Селяне, не могуци дочекатись земельної реформи, самі переводять таку реформу. В деяких італійських провінціях селяне з процесіями, з священиком і війтом на чолі, співаючи пісні йдуть забирати панські ґрунти. Італійський уряд не в силі запобічи цьому, бо селяне не слухають його.

Кепкує собі з уряду також авантюристик Анунціо, котрий минулого року проти волі уряду заняв був портове місто Реку. Він захопив корабель «Согне» на морі разом з ладунком дорогих річей і хоче продати його на власний рахунок. А треба знати, що Анунціо має власне військо і мусить його удержувати. Часописи доносять, що тамтого тижня заняв він на адрійськїм морі два острови, які мирова конференція признала Сербії. Цим поступком наробив Анунціо нових клопотів італійському урядові.

Справу Реки, яку Анунціо «прилучив» був до Італії, полагоджено так, що Італія і Сербія признали Реку з околицею зовсім окремою державою, незалежною ані від Італії ані від Сербії.

Вірменія, яку мирова конференція признала незалежною державою, веде війну з Турками. А іменно Туркам було дуже не в смак, що Вірмени зачали будувати свою державу, бо вони хотілиб і далі панувати над вірменською землею та зачали рабувати і убивати Вірменів. І так, коли турецьке військо заняло вірменське місто Хаджі, то вирізало 10 тисячів Вірменів, а кілька арештувало і вивезло, цьому й рахунку нема. Так поводяться Турки з народом, котрий не хоче далі служити турецьким панам. Але цей злочин турецьких розбишаків зробив вірменський народ ще більше завзятим; він постановив боротись, доки не прожене турецьких рїзунів з своєї батьківщини.

Останні часописи доносять, що між Вірменами а Турками прийшло до розему. Сталося це правдоподібно за старанням Англії, котра бере в оборону Вірменію.

В Польщі дорожня з дня на день росте як на дріжджах. Причиною цього є то, що польська марка з дня на день тратить вартість. Як приклад цього нехай служить отсе: Американський долар коштував у нас перед війною не цілих 5 корон, перед двома місяцями платилось около 280 марок за него, а тепер треба дати за долар понад 500 марок. Тому наші селяне повинні тямити, що хто гроші тримає в скрині, той сам себе ошукує. За польські гроші треба негайно купувати що навенеться: обуве, одіж, дерево, знаряди господарські і т. д. А коли хто хоче ховати гроші, то нехай ховає гроші американські або гроші срібні та золоті.

Репертуар львівського театру „Укр. Бесіда“ в Перемишлі, в салі Робітничого Дому:

Четвер: дня 18 листопада 1920: „**Мартин Боруля**“, комедія в 5. діях І. Тобілевича (Карпенка-Карого).
П'ятниця: дня 19 листопада 1920: „**Невольник**“, драматичні картини зі співами в 5 діях М. Кропивницького.
Початок о 7.30 вечером. Саля огріта. Ціна місць від 15-30 марок. — Білети ранше в „Народній Торговлі“.

ВСЯЧИНА.

Постідне число „Укр. Голосу“ вийшло як перше по одно-місячнім арешті, який наложено на наше видавництво. Видано його в останній хвилі, бо влада хотіла арешт продовжити доти, доки не буде полагоджений рекурс, внесений нашою Редакцією проти арешту. В часі арешту появились в Перемишлі 4 одноднівки: „Українська Зоря“, „Укр. Дзвін“, „Укр. Молот“ і „Укр. Хата“. Ціодноднівки вислано всім нашим передплатникам.

Наших передплатників просимо о вирівнювання передплати до кінця року. Також просимо їх приєднувати нам нових передплатників та пам'ятати про пресовий фонд „Укр. Голосу“.

Пам'ятайте про пресовий фонд „Українського Голосу“!

Передплату на „Укр. Голос“ можна складати в Народнім Базарі в Перемишлі (напроти Стараства).

Рухливе наше жіноцтво зійшлося минулої неділі на збори в льокалі товар. україн. робіт. „Воля“. Прийшли жінки з „Союза Українок“ з своєю представительною гром. Годованцевою на чолі, прийшли й жінки, що стоять поза організацією Союза, а гуртуються при тов. „Воля“. Посідали на лавках, шнурком, одні напроти других — аж любо та мило, тільки трохи душно, бо й чоловіки, цікаві, як радять жінки, затарасували вхід так, що протиснутись годі.

Поміж жінками сів собі сідоглавий гром. Іван Жовнір. Хоч старенький, але наші жінки його люблять. Він і пальцем поківає і посварить, але любить жінки як поцтивий, добрий дідусь. Зачалась гутірка щира-сердешна. Говорилось про те і про це, головню про пляни праці жіноцтва. А дальше приступлено до полагодження „квасів“, які зачали вкратитись між обі жіночі організації. Хтось кинув гасло, смішне і дивоглядне в укр. громадянстві, про „буржуйки“ і „пролетарки“. Очевидне малпованне чужинців! В імені „Союза Українок“ забирає голос гром. Годованцева. Говорить довго, річево, спокійно, як справдішній жіночий дипломат. Представляє діяльність Союза і з жалем в голосі кидає питання: „Якіж ми буржуйки? Єї бесіда робить велике вражіння: старенький Жовнір потирає лисину, жінки з обох „таборів“ дивляться одна на другу тай смішним видається їм те глупеньке привизище „буржуйки“, „пролетарки“. Ми всі нролетарі — буржуйів нема між нами — неначе читаш на їх устах. По короткій дискусії всі признали, що прозивати українських жінок „буржуйками“ — це те саме, що виставляти на сміх.

Опісля виголосила гром. Авдиковичева реферат про завдання жінки як матери. Говорила як агітатор, з поміркованим патосом, з запалом. Видко, референтка переймалась кожним своїм словом, неначе епід серця їх виймала тай кидала... Слухачі слухали її як пророка. Але як то звичайно буває, промовець в дечім „пересолить“... Таке сталося і цим разом. Гром. Авдиковичева сказала, що наші чоловіки бажать, щоб укр. жінка була неосвічена, темна. Хтож таке видав? Тут помилка як на долоні! Навпаки — на світі не знайдеться ліпший муж як наш Українець. А як наше громадянство старається про освіту жінок, про це нехай діла говорять. Жіночі школи зачали в нас виростати, як гриби по дощі. Ні, Українці бажать, щоб Українка була освічена на рівні з мущиною. Правда, гром. Авдиковичева мала трохи жалю, що деякі робітники „не пустили“ своїх жінок на збори. Але це мабуть також не зовсім оправданий жалю. Збори треба відповідно оповістити, аби всі про них знали. Ми самі чули, як робітники казали оден до одного: „моя жінка не знала“. Досить того, що обіцяли всі в неділю д. 21. падолиста о год. 5 по пол. вислати свої жіночки на збори. А оден з них так сказав, що всі чули: „В мене маленька дитина, але сам лишусь з дитиною, а жінку пішло“. І нехайже гром. Авдиковичева сама тепер скаже, чи Українець не поцтивий. Сам лишиться з дитиною, хоч непорядний, але все зробить для жінки.

Тай ще одно! Нам здається, що ліпше булоб, колиби ціле жіноцтво Перемишля утворило одну сильну організацію, а не ділилось на секти. Гром. Блажеквич подала такий гарний плян жіночої діяльності в своїм рефераті (диви вступний артикул!), що цей плян повинен зеднати всіх жінок, бо лиш зєдинені переведуть його в життя. Жінка, та добра, українська жінка повинна вирівнувати партійні противенства своєю ангельською добротою, своїм золотим серцем.

Повинніб жінки постаратись і о окремих, великий льокаль (може там, де була Читальня?), бо льокаль „Воли“ за тісний, багато жінок не помістить. Тай чоловіки часом влізливі. Перешкаджають.

НА ДІС ЛАНЕ.

Приготую абсолювентку ліцея до матури-семінаріяльної, найраше виду на село. Зголошення до Адміністрації.

Взиваю Добродія, який після умови мав зложити в моім і своїм імені 200 м. на „Сирітський Захист“ в Перемишлі, щоб зложив цю квоту до 14 днів, бо в противному разі оповіщу прилюдно його назвиско. — Волянський Омелян, студ. м.

Вже вийшов і з 4. с. м. розсилається

Народній Календар „Просвіти“
на 1921 рік

по низькій ціні всего 65 Марон за примірник.

При замовленнях від 11—50 пр. дається 15% опусту, а при замовленнях понад 50 пр. 20% рабату.

В коміс нікому не дається.

Замавляти належить лише в канцелярії Т-ва „Просвіта“ у Львові, Ринок 10. До замовлень треба долучити 7 М. на опакування і порто. З замовленнями спішитись, бо наклад невеликий, а з 1. січня 1921 р. ціна буде о 2) % підвищена.

Адвокат і оборонець в карних справах
Др. РОМАН СЕКЕЛА
веде канцелярію в Перемишлі
при вул. Фредри ч. 6. партер (поперечна від Ринку до латинської катедри).

Субститут адвоката Дра Лозінського
адвокат Др. М. Візель
оборонець військовий
веде канцелярію в Перемишлі, при вул. Міцкевича ч. 2, 1. поверх.

Д. КРАВТ дентиста-технік, запряжений знавець судовий
Перемишль, Міцкевича ч. 3.
виконує всі роботи в золоті, кавчуку, і порцеляні по уміркованих цінах.

РОБІТНЯ ОБУВЯ
МИКОЛИ МАЦЬКОВА
в Перемишлі, Засяня вул. Петра Снарґи ч. 8.
Поручає свої знані з доброти шевські виробу по можливо приступних цінах.

ОДИНОКЕ УКРАЇНСЬКЕ
парцеляційне товариство
„ЗЕМЛЯ“
у Львові, Ринок ч. 43.

Переводить парцеляції більших посілостей, інтабулює зараз купців за властателів куплених ними ґрунтів.
Має урядове уповажнення до парцеляції.
Приймає гроші на вкладки щадниці.
Дає інформації в справах парцеляційних.

„ВІДБУДОВА“

промислово-торговецька Спілка з обмеженою поручкою
Львів, вул. Костюшка ч. 3.

доставляє: ремісничі знаряди, рілничі машини, знаряди і насіння, кінські підкови, цвяхи, січкарні, кухонне начиння, сокири, пилки, ваги, осі до возів, коси й серпи, плуги, цемент, папу і дахівку.

Має власний **ЗАЛІЗНИЙ СКЛЕП**
— при вул. Трибунальській ч. 1. —

УКРАЇНСЬКА
ЩАДНИЦЯ
в Перемишлі,
вул. Костюшка 3.
Приймає і виплачує щадничі вкладки щоденно з винятком неділі і українських свят в урядових годинах і опроцентує їх на 2%. (Вкладкові книжочки „Української Щадниці“ мають пупілярну безпеку).
Уділює позички гіпотечні, векслеві і на підклад цінних паперів.
Всяких інформацій і друків уділяє канцелярія інституції.

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РІЧЕЙ
„ДОСТАВА“
в Перемишлі, Ринок ч. 23.
— ПРОДАЄ —

часі, дорохувательниці, монстрації, хоругви, надильниці, кивоти, і книги церковні. Приймає всякі замовлення, направи, золочення і книги до переплету. Виконує також роботи малярські і різьбярські.

Товариство взаємного кредиту
„ВІРА“
стовар. зареєстр. з обмеженою поручкою
В ПЕРЕМИШЛІ,
приймає вкладки до опроцентування на 3% і оплачує за вкладників податок рентовий від процентів; вкладати може кожний наніт і не член; на жадане звертається вкладку кожного часу, новіт без вповідження (за есконтом). **Позички уділяє** Товариство „Віра“ своїм членам, дн позичок вимагає ся **гіпотечки** або **доброт поручки.**

„Краєвий Союз господарських Спілок“
ЛРВІВ, вул. Зіморовича
Філії: **Перемишль**, вул. Костюшка ч. 5,
Стрий Ринок ч. 6, **Коломия** Ринок ч. 40.
поручає:

П. Т. Спілкам, Філіям Сільського Господаря і всім П. Т. Господарям господарські машини і знаряди, вози, плуги, січкарні, млинки, молотільні, керати, коси, скалі, децимальні ваги, цвяхи, ремісничі знаряди, залізні вибори для дему і кухні взагалі усьо, що в господарстві рілнім і домашнім потрібне.

Найстарша фірма в Галичині, основана в р. 1808.
Ліярня дзвонів
братів ФЕЛЧИНСЬКИХ
— В КАЛУШИ, —
філія Перемишль, вул. Красінського ч. 63.
(власний дім).

Відливаємо з передвоєнного металю дзвони гармонійні в тонах ріжного рода. Великий склад дзвонів готових в Калуші і Перемишлі. Приймаємо кожду скількість металю до перероблення. Ближих інформацій уділяємо листовно.
Увага! Жадних агентів не маємо і не висилаємо, лиш на жаданне сторони оден із властателів приїзджає на місце до заключення умови.

Гуртовна і деталічна продаж
ДРОГЕРІЯ
Аптичний склад і Перфумерія
МАІСТРА ФАРМАЦІЇ
М. ЛЯВФЕРА в Перемишлі,
— МІЦКЕВИЧА 2. —